

NAGYHÁZI MÁRTON

A Felhők Ura

(2013 szeptemberének elején láttam egy műholdfelvételt az interneten Európa felhőzetéről, melyen Spanyolországtól északnyugatra egy különösen magányos felhőre lettem figyelmes.)

*Zúg a nyugati szél,
vihart s halált zenél –
egy atlanti sárkány
sötét tüzet okád
Galízia vizén.*

*A tengert tajtékká
keveri, játékká
lesz száz sós vízoszlop –
vízből vet vártornyot
az atlanti sárkány.*

*És fölfalja ő mind
a hajókat, amint
eléri országát;
s nyirkos tüzet okád
a vízi fenevad.*

*Hanem, ki nem merész,
azt nem bántja a vész –
Galízia vize
alatt halak szíve
dobban nyugalomban.*

*S míg messze tengeren
egy lesz két őselem;
leng a nyugati szél,
parti fáknak mesél
a bőszi viharokról.*

*...övéit nem bántja
természet sárkánya –
vakmerő embernek
vihart, halált kever
a Felhőknek Ura.*

PARA MÁRTON **ÁrtatLAN**

Az emberek sokan voltak az utcákon, pedig rájöttek már, hogy otthon ülni sokkal jobb. Kint nem mindig vicces. Kint látni kell a többi embert, úgy, hogy nem is látod őket igazán, és az állataikat és a plakátokat és a hatalmas nagy, régi épületeket, és azt szeretnéd, ha otthon éreznéd magad a városban az épületek mellett, de nem tudod, mert túlságosan világítanak, és ha lemerülsz, akkor vége mindennek.

Ezen a kisebb téren is sok ember van, és járkálnak. Mindenkinek a fején van egy képernyőből álló kocka, ugyanakkor a kijelzőn látszanak. Az emberek meglehetősen pazarul festenek. A kocka hatoldalú, az alja ki van kapcsolva, és a teteje a fejbúbot vetíti. Nem háromdimenziós, de nem baj, mert jó.

Egy fiatal fiú megy az úton, meglát egy lányt, és nézik egymás képernyőit. Olyan az egész, mintha beleesnél egy lyukba, amelyben megint van egy lyuk,

és abba is beleesel, és abban is van egy lyuk, és így tovább a végtelenségig. Amióta az érzelmek digitalizálódtak, mindenki sokkal jobban megérti a másikat, odafigyel, és szereti egymást. Mindenki a másik végtelen lelkébe lát, és ez is jó.

A fiú és a lány megáll egymással szemben, senki észre se veszi őket, senki nem megy nekik. Beszélgetni kezdenek, a füleikbe épített hangszórók jól kihangosítják a hangjukat. A fiú mélyen és határozottan, a lány célratörően szól.

Úgy döntenek, hogy elmennek a fiú lakására. Régebb óta ismerik egymást, és belelátnak egymás képernyőjébe és lelkébe. A lakás kicsi, és nem túl modern. Nem mindenki engedheti meg magának a luxust még 2016-ban.

A fiú és a lány nagyon megszeretik egymást. Szeretnék látni, hogy milyen a másik, ezért leveszik fejükről a képernyőket. Először a fiú, aztán a lány, és meglátják az emberi arcot. A redős bőrt és a nyálkás szemeket, amelyeket szemérmesen eltakarnak egymás elől, hogy ne botránkoztassák meg a másikat, és a vizenyős ajkakat meg a szőrt, ami a fejen nő.